

Thiền Sư
Lương Sĩ Hằng

Vui Xuân 1

Montreal 1-1-1990

Vui Xuân 1

(Bài giảng của Thầy Lương Sĩ Hằng tại Montreal,
Canada, ngày 01- 01- 1990)

Montréal, 1-1-1990

Thưa các bạn,

Một năm đã qua, chúng ta đã tham dự rất nhiều sự biến đổi và thử thách từ tâm lẫn thân, từ đời lẫn đạo. Trên đường đi giải thoát, mọi hành giả phải tự thức, chúng ta tu để làm gì? Tu để giải thoát, không phải tu để lệ thuộc! Phải nhớ kỹ điều này. Tu để tự giải thoát, lập lại sự quân bình trong nội thức của chúng ta và trở về với căn bản thanh nhẹ, siêu việt, giải thoát. Chứ không phải tu để lệ thuộc bởi một nhóm này, một nhóm nọ, không có điều đó! Người Vô Vi luôn luôn phải tự nguyện hi

sinh tánh hư tật xấu để trở về với căn bản thanh nhẹ mới tiến tới con đường giải thoát được. Như một năm qua, sự học hỏi không ít, chúng ta cũng thành tâm cảm ơn tất cả những gì đã kích động và phản động, đã làm cho chúng ta thấy rõ tâm linh là gì, vật chất là gì, tranh chấp là gì, hòa ái tương thân là gì. Lần lần chúng ta mới hiểu rõ nguyên năng sẵn có của chính chúng ta. Chúng ta từ trong cái mê mông thanh tịnh thương yêu mà ra, thì mọi sự kích động và phản động tại thế gian cũng sanh nở từ mê mông thương yêu mà ra.

Cho nên mọi nơi đã kích động, ở thế gian cảm thấy là phá phách, nhưng mà trên đường đạo là phải luật của Trời, thì phải nhờ mới có tiến. Cho nên một cuộc nhờ thăng hoa thanh tiến như thế đó, mọi người mới thấy rằng, cuộc đời là tạm bợ, sự thanh nhẹ là trường tồn, cho nên mới ăn năn hối cải và trở về với sự thanh nhẹ của chính họ và tự tu tự tiến. Đó là một con đường

chánh pháp.

Nhiều người còn ôm lý thuyết này, còn ôm lý thuyết nọ, dựa kinh này, dựa kinh nọ mà rốt cuộc không chịu cải tiến nội tâm nội thức, không mượn cái pháp hành để quân bình tâm thức cơ tạng thì làm sao chúng ta có thể ôm cái lý thuyết đó ra đi khi chúng ta tịch diệt. Phải hành thì mới thấy mức đi của chúng ta, mức tiến của chúng ta. Phải nhờ sự kích động và phản động ở xung quanh chúng ta mới thấy được chúng ta từ trong cái mằm mống thanh tịnh và thương yêu mà ra. Thì tất cả chúng ta chỉ có cảm ơn mà thôi, không có nên oán trách bất cứ một nơi nào và không có đặt những sự thù hận bất cứ cho ai và gieo oan giá họa cho bất cứ một người nào. Chúng ta nói sự thật, tìm sự thật để giải tỏa những sự phẫn uất trong nội tâm và tự tiến tới sự quân bình giải thoát.

Cho nên mỗi năm mỗi năm, đều có sự thử thách, khi chúng ta còn mang xác phàm tức là ôm luật trời. Luật trời, trong cơ tạng thần kinh của chúng ta thì luôn luôn thử thách và nhồi cho chúng ta thức tâm, thấy rõ phần hồn đang làm chủ thể xác, không phải thể xác đang làm chủ phần hồn. Càng thấy rõ phần hồn làm chủ thể xác thì trách nhiệm càng ngày càng nặng và phải thực hành đúng mức, chứ không dùng lý thuyết, nói được mà làm không được thì không được! Nói được là phải làm được, vị trí nào phải rõ rệt vị trí đó, không có nên lẫn lộn. Cho nên tôi đã thường nhắc các bạn rằng, tôi đến với các bạn là học nơi các bạn và ảnh hưởng các bạn. Tôi học và tôi hành, tôi mới ảnh hưởng được. Nếu tôi học nơi các bạn mà tôi không hành, không làm sao tôi ảnh hưởng bạn được! Có học thì phải có hành.

Cho nên tôi đi khắp các nơi, khắp năm châu, đi đây đi đó, để học! Để học cái hạnh, từ xấu đến tốt, từ tốt

đến xấu, để cải tiến tâm thức của chính tôi và tôi hành triển bất cứ ở lãnh vực nào, từ trước tới thanh, từ thanh tới trước để cho các bạn nhìn thấy hành động của tôi và thấy sự thanh tịnh sáng suốt của tôi nó nằm ở vị trí nào? Thì vị trí của các bạn ở đâu? Cũng ở đó mà thôi! Thì các bạn phải lui về trong thanh tịnh và thấy tất cả những gì mà chúng ta đang ôm ấp trong cái tánh xấu, thì chúng ta phải từ từ giải tỏa nó ra và tiến tới, mạnh dạn tiến tới và thấy rõ ràng, cơ tạng của chúng ta ở thế gian này chỉ có một không hai, không có ai có thể chế cơ tạng của chúng ta ra được, thì chúng ta phải làm những cái gì thật, có nói có, không nói không! Không nên nói những điều không có và bắt buộc người khác nói rằng: Người này đã nhìn nhận tôi như thế này, Người kia đã nhìn nhận tôi thế nọ!

Không nên! Đó là lợi dụng! Chúng ta không! Không nói: Tôi tu theo Thầy Tám, Thầy Tám nhìn nhận tôi

việc này việc kia việc nọ! Sai! Tôi tu làm sao, nói cho mọi người thấy và mọi người cảm thức tôi là đúng, thì tôi đi dắt trong giai đoạn, trong trình độ đó thôi! Còn nếu mà tôi tu xa hơn nữa, tôi thanh nhẹ hơn nữa, tôi sẽ đi dắt theo trình độ khác hơn, chứ không thể nói rằng, đổ thừa cho Phật, đổ thừa cho Tiên, đổ thừa cho Chúa, đổ thừa cho Thượng Đế chuyển! Cái đó là cái chuyện sai lầm và mê muội, làm mê hoặc lòng người khác, không được! Mình phải lo tịnh tâm, thanh tịnh, để tiến tới thực hành chơn pháp!

Cho nên mỗi mỗi của những người Vô Vi đều phát tâm, mà trong cái sự phát tâm đó, thế nào cũng có sự đụng chạm. Bởi vì mọi người mang xác phàm thì nó phải có tình đời, có trước có thanh, đến với chúng ta lúc nào cũng bị đụng chạm. Trong sự đụng chạm đó là bài học, để cho chúng ta trực tiếp thức tâm và dỡ ra những bài học sẵn có trong nội tâm của chúng ta.

Để chúng ta càng thấy rõ hành động sai lầm của chính mình mà ăn năn hối cải, trở về với sự chất phát sẵn có trong nội tâm. Trong lúc sơ sanh các bạn đều là chơn thật, mà ngày hôm nay xảo trá, học trong lý thuyết này, học trong lý thuyết kia, học trong lý thuyết nọ. Lý luận này tới lý luận kia đều dẫn sai tâm thức, nguyên năng thanh tịnh của các bạn trở nên động là vì lý do đó.

Cho nên thực hành nó khác! Các bạn thực hành đến đâu chỉ có hiểu đến đó thôi, muốn thêm một chút nữa cũng không được. Phải cố gắng, hằng đêm lo tu luyện, thực hành thì nó mới đến cái chỗ kêu bằng sáng suốt hơn! Sáng suốt hơn bạn thôi chứ không thể sáng suốt hơn người khác được! Người khác người ta có khả năng, tu bao nhiêu nghìn năm, người ta có một khối óc nhìn là hiểu tất cả, rồi chúng ta làm sao hơn người ta được. Cho nên chúng ta phải thấy rằng, chúng ta

cần sửa lấy chúng ta, để tiến. Cho nên người tu Vô Vi không nên dụng lý thuyết người này, lý thuyết người kia, lý thuyết người nọ. Ông kia ông tu trước, ông nói như vậy, bây giờ tôi bắt chước ông tôi làm không được, tôi phải nhìn lại tôi. Tôi thực hành như vậy và tôi đã kết quả ở chỗ nào, tôi mới thấy rõ tôi tu còn yếu. Tôi phải lo, tôi lo trong cái gì? Tôi lo trong sự thanh tịnh của tôi! Tôi còn thiếu thanh tịnh, tôi thiếu thanh tịnh là tôi người thiếu trí. Mà người thiếu trí thì chỉ mê vào sự tranh chấp hơn thua, rồi dẫn sai khỏi óc thần kinh, làm cho mình càng ngày càng rối loạn, gia căng bất ổn, tâm thân không yên. Rồi tranh chấp điều vô lý và không có giải quyết được một việc gì cho cá nhân hết, chỉ rước cái khổ ở trong cuối cùng mà thôi.

Cho nên ngày hôm nay tôi lại trở về với các bạn bởi âm thanh của tôi. Ngày hôm nay tôi cũng được khỏe mạnh và về bàn bạc với các bạn, vấn đề tu học của

chính chúng ta. Chính chúng ta phải thực hành là điều cần thiết nhất. Nếu chúng ta không thực hành thì chỉ tạo sự mê loạn mà thôi.

Cho nên mỗi năm phải có những cuộc nhồi quả, thử thách, thì các bạn mới thấy rõ rằng: Các bạn có khả năng, thật sự có khả năng! Khi mà các bạn chán rồi, có nhiều người thậm chí chán Vô Vi rồi, tôi lui về nhà tôi tu, tôi thiền. Đó, họ lui về cái thanh tịnh, rồi họ lập đạo này đạo nọ. Luôn luôn khỏi thanh tịnh cảm ơn họ và thấy họ được phát triển. Và khi họ giữ một cái thể, lập cái đạo để độ đời, thì tự nhiên họ phải bảo vệ cái thể đó, và họ phải làm cho cái thể đó nó càng ngày càng tốt hơn. Cho nên Vô Vi là đa dạng, không phải là một nhóm người nhỏ, tôi đã thường nói, mọi trạng thái đều có thể thực hiện trở về với không không thanh nhẹ. Thì Vô Vi đâu có phải là một nhóm làm chánh trị, một nhóm để đả phá người khác, nhưng một nhóm để

đả phá mình, tự sửa mình, để tiến hóa lên, đi tới con đường giải thoát rõ rệt.

Dã có một cái pháp là một kỹ thuật để sửa cái cơ năng, nội tạng, nội tâm của chính chúng ta. Cơ năng nội tạng nội tâm của chúng ta vì hướng ngoại quá nhiều, tạo động quá nhiều, lôi cuốn, không khác gì con trâu bị xỏ mũi, cột trong một gốc cây, la làng mà thôi. Cho nên ngày hôm nay chúng ta hiểu được rồi, chúng ta đang bị xỏ mũi, cột ở trong gốc cây la làng, thì chúng ta phải lui về thanh tịnh, nhịn nhục, chấp nhận. Chấp nhận chúng ta mới tiến được! Nếu không chấp nhận làm sao chúng ta tiến được. Ngày hôm nay các bạn thấy rằng, những cái cơ đồ thiên viện này kia kia nọ, thiên đường, là đều do sự phát tâm của hành giả mà thôi. Tất cả hành giả của Vô vi đều phát tâm, bỏ công bỏ của. Cho nên ở thế gian họ thấy rất kỳ lạ. Cái nhóm người này in sách chỉ

phát không, cái gì cũng cho không, không nói về vấn đề tiền, chắc ai giúp đây, sau lưng có ai giúp đây, có nhóm chánh trị nào giúp đây? Kỳ thật không có! Cái tâm con người phát ra thì việc làm lúc nào nó cũng tốt đẹp. Người nào cũng bỏ công bỏ của, làm một việc tốt đẹp cho những người kế tiếp!

Cho nên chúng ta đã tu, hi sinh tánh hư tật xấu, để cho người kế tiếp có cơ hội tu là sao? Chúng ta hung hăng, chúng ta tranh chấp, chúng ta mê chấp, bây giờ không còn hung hăng, không còn tranh chấp, không còn mê chấp nữa, thì phải là cái ảnh hưởng tốt cho người kế tiếp không? Người kế tiếp được tu, họ thấy cái hạnh đó, họ mới bắt chước họ tu. Không còn sự mê chấp mới là người tu. Còn sự mê chấp là không phải người tu! Người đó còn mê chấp là người đó chỉ trói buộc nghiệp tâm của họ, càng ngày càng khổ, tràn lan những sự gai góc trong nội thức họ chứ không có phát

triển được. Cho nên chúng ta tu là chúng ta giải thoát những điều đó và chúng ta sẽ quán thông những điều đó, qua một giác thiên giác khai mở tâm thức!

Cho nên tất cả những bạn đạo Vô Vi hiện tại, có thiền viện có thiền đường nhưng một ngày nào không còn thiền viện không còn thiền đường thì các bạn lui về đâu? Thiền viện nơi tâm bớ bạn hiền! Tâm các bạn có rồi! Các bạn đã phát tâm, đã làm được cái chuyện vật chất mà các bạn chứng kiến được rồi, tôi phát tâm tôi làm được một thiền viện, thì tôi là người đã có tâm. Tôi lui về với tâm tôi, tôi tìm cái chơn tâm tôi tu trong thanh tịnh, thì bất cứ góc nào cũng có người Vô Vi. Cho nên năm nào cũng là năm thử thách, giờ nào cũng là giờ thử thách, phút nào cũng phút thử thách, giây nào cũng giây thử thách, thì lúc đó chúng ta mới đi tới chỗ quán thông!

Cho nên các bạn đã nhiều rồi, trong gia đình, anh em bà con xã hội đủ chuyện hết, không ngày nào các bạn yên! Tôi đã nói rằng chiếc thuyền nguyện đi về Bến Giác thì thuyền phải bị nhồi quả hơn, bị sóng đập nhiều hơn, mới vượt qua trùng dương, mới trở về Bến Giác được. Sự kích động và phản động của trường đời không khác gì sóng, đập chiếc thuyền giữa biển cả, thì chiếc thuyền mới có danh kêu bằng Thuyền về Bến Giác!

Cho nên các bạn, cái tình cảnh vợ chồng, con em trong gia đình luôn luôn có xảy ra những việc kích động và phản động. Không có một gia đình nào tránh khỏi, tử phú đi cũng lo âu vì tiền, bị nhồi về tiền bạc, vì sao? Ôm địa vị, ôm sự cao sang, ôm sự giàu có, thiếu tiền là khổ! Đó, bị nhồi quả bởi tiền, rồi mới có cơ hội thức tâm! Mỗi mỗi một cử một động trên mặt đất này đều là Thượng Đế đã an bài trật tự để cho con người bước!

Sai một phút một giây thì thấy nhồi rõ ràng. Mà người đạo có nhồi bao nhiêu họ thấy họ thặng hoa được! Người trở về tu rồi, buông bỏ rồi thì nhồi bao nhiêu cũng là một cơ hội đưa chiếc thuyền tiến tới mà thôi, không có bao giờ chiếc thuyền đó bị thụt lùi!

Cho nên người đời sai lầm, dùng cái óc thiếu trí và nghĩ rằng tôi phá người đạo, rồi người đạo sẽ tiêu! Không bao giờ có chuyện đó! Người đạo buông bỏ chuyện đời mới tiến về đạo, mà tiến về đạo thì trở về với chơn tâm thì không bao giờ bị những sự trở ngại như những người thiếu trí ô phàm đã suy nghĩ rằng người đó sẽ tiêu! Không có đâu, không có chuyện đó, các bạn đừng có lo. Phần hồn của người ta, người ta đã lo được rồi thì phần xác đâu có nghĩa lý gì. Cho nên họ chỉ hi sinh, thực hành, dần thân, để coi thử cái xác này có phản trắc lấy phần hồn không. Nếu họ còn mê chấp, họ còn tranh chấp là cái xác đã phản trắc phần

hồn, mà cái xác không còn mê chấp và thuận theo nguyên lý của vũ trụ để thăng hoa thì không bao giờ còn sự mê chấp!

Cho nên tu, phải tu trong cái kinh sống, thời buổi này phải ở trong kinh sống, các bạn thấy không, sự tiến hóa của điện tử này kia kia nọ càng ngày càng tiến hóa, mà cũng nằm ở trong cái mằm mống thương yêu và mằm mống tha thứ, mằm mống xây dựng của cả càn khôn vũ trụ. Nó cũng bao nhiêu công chuyện đó mà nó biến thể ra mà thôi. Hồi xưa có điện năng không? Con người trong rừng có điện năng không, nếu không có điện năng làm sao có thấy đường mà khai phá được một cái thế giới hiện tại? Khỏi óc con người đã có điện năng rồi. Điện năng nó liên hệ cả vũ trụ, cả càn khôn vũ trụ, chứ không phải điện năng như là của nhà đèn phát ra trong cái phạm vi giới hạn ở thế gian.

Cho nên cái phạm vi giới hạn ở thế gian bây giờ biến chế ra này kia kia nọ, điện nã này kia cũng nhờ nhà đèn cung cấp điện nó mới thể hiện ra được. Còn con người không phải như vậy, con người có khối óc, có thần kinh, có điện năng sáng suốt. Trong giây phút thanh tịnh thì nó tỏa ra những nguyên lý sáng ngời, tốt đẹp, hướng thượng, giải tỏa, làm cho nó thanh nhẹ, an vui cởi mở, chứ không phải cái lý luận nào mà giúp nó được đâu. Những người đau khổ tới than với bạn, bạn khuyên đông khuyên tây không được. Nó phải đau khổ rồi, nó bị nhồi rồi, nó bị bệnh hoạn rồi, lúc đó nó mới biết ăn năn. Người đời nó vậy! Cho nên nhiều bạn biết đạo, nhiều bạn mở trí được, muốn đem cái hạnh của mình ra hi sinh cho đời nhưng mà đời không chấp nhận. Nó đâu có thấy đạo mà nó chấp nhận. Chừng nào nó khổ thiệt khổ, nó bơ vơ một mình, lúc đó lời nói của bạn mới có giá trị. Nó bị đau đớn thân xác nó, nó bị tử thần uy hiếp nó! Lúc đó các bạn mới độ nó

được! Cho nên người của chúng ta còn khỏe mạnh và biết đường tu thì chúng ta đã am hiểu được nhiều kiếp rồi. Những cái tình cảnh đau khổ đó chúng ta đã nếm nếm đủ thứ hết rồi, qua rồi, qua rồi, qua nhiều kiếp rồi, chúng ta mới biết tầm một con đường đạo, tu tắt, trở về với sự quân bình sẵn có của chính mình. Nếu chúng ta thiếu quân bình, đừng có nói đi đâu, đi vô nhà thờ ông cha giảng chúng ta không hiểu ông nói cái gì. Thiếu quân bình, vô trong chùa ông thượng tọa giảng một tràng kinh mình cũng không hiểu ông nói cái gì. Mà thiếu quân bình, nghe con chim hót cũng không có thích thú. Thiếu quân bình nhìn cây hoa chúng ta không thấy giá trị và sự hiện diện của Thượng Đế nơi đó.

Cho nên con người chỉ có khao khát sự quân bình mà thôi. Ngày hôm nay chúng ta tu, mượn cái pháp này để lập lại quân bình sẵn có, tâm lẫn thân của chúng

ta, để chúng ta am tường mọi sự việc, từ cọng cỏ cho đến cả một cái vũ trụ thiêng liêng. Ngồi đây hiểu hết trong thanh nhẹ, thật sự thương yêu. Mọi người đều từ trong cái đại thanh tịnh mà chiếu ra xuống thế gian. Từ trong cái mằm mống thương yêu mà ra. Cho nên tôi đã thường nói rằng ở đời tôi nhiều người rủa, cúng, trừ cho tôi chết mỗi đêm. Nhưng mà gia đình họ đến báo cáo với tôi rồi muốn thay tôi trả thù, tôi nói không được, những người đó là người bạn thân của tôi, không được động họ. Họ trừ tôi chết là họ thương tôi, họ đã phát hiện được cái sự thương yêu của họ đối với gia đình họ, vì chồng họ tu họ sợ chồng họ điên, họ trừ cho tôi chết cũng là thương yêu chồng, vì thương yêu chồng mà trừ cho ông Tám chết. Nhưng mà ông Tám không chết. Thì lúc đó họ mới hiểu rằng ông Tám là một người bạn thân, họ sẽ quý ông Tám.

Cho nên ở đời này những người nào kích bác, hăm

he, phá khuấy tôi, tôi không bao giờ lo, tôi càng phải thương yêu họ nhiều, và tôi thấy họ là tôi. Vì những cái bản chất đó, con người ở thế gian ai cũng có, vì họ chưa mở mà thôi. Cái tánh hung hăng của tuổi trẻ, tánh hung hăng của người thiếu trí, thì lúc nào nó cũng phải như vậy đó thôi. Rồi một ngày nào nó đủ trí nó cũng dự trong một lớp học, anh em tất cả, không có ai ghét ai được khi trình độ tương đồng với nhau.

Cho nên nhiều người cũng có viết thư cho tôi, tính cho tôi bẽ gân máu, hư cái não, thần kinh loạn. Nhưng mà rốt cuộc thì ngày hôm nay tôi cũng vẫn bình tĩnh và tôi cũng vẫn thương yêu họ, vì họ quá thương yêu tôi, họ mới sợ tôi đi nhằm đường lạc lối. Tất cả những bạn đạo nhấn nhủ, sợ tôi hư, sợ tôi thất bại, vì quá thương yêu, đó là tình đời mà thôi, còn tình đạo đừng có nên sợ. Người đạo có thất bại bao nhiêu cũng không sao, nằm ngoài đường chết cũng không sao, cho ruồi bu

kiến đồ cũng không sao, nhưng mà phần hồn họ được ngao du tiên cảnh là đủ rồi.

Cho nên các bạn thấy vậy nhưng mà không phải vậy! Cho nên không có nên âu những chuyện đời. Ở thế gian có nhiều chế độ, có nhiều thay đổi. Những người mà đứng vào tuổi sáu mươi bảy của tôi thì thấy rõ nhiều cuộc đời thay đổi, từ quê hương xứ sở, tình trạng thay đổi, nhưng mà người hiện tại cũng vẫn còn sống, mà người chưa hiểu tu cũng vẫn còn sống. Còn người tu giải thoát được các bạn nghĩ thế nào? Nó lại phải cảm ơn tất cả, nó thấy rõ rằng lấy oán làm ân rất rõ ràng. Các bạn thường đi chùa, nghe những vị thượng tọa giảng, lấy oán làm ân, ngày hôm nay các bạn qua nhiều cơn nhồi quả rồi các bạn mới thấy oán làm ân. Người ta càng kích động các bạn nhiều chừng nào các bạn lại lui về thanh tịnh tu nhiều chừng đó, thì cũng nhờ ai mà các bạn được tu? Các bạn tu rồi, các bạn lại

được thức, nhờ ai các bạn được thức? Phải nhờ những vị đó không? Những vị đó là những vị yêu quý trong đời của chúng ta. Cho nên chúng ta không nên gieo thù hận, trong óc chúng ta, và tiết ra những độc chất và nghĩ những chuyện ám hại họ, trong lúc họ không hiểu họ nghĩ chuyện ám hại mà chúng ta phải giàu lòng tha thứ, thì tình huynh đệ mới có cơ hội giao cảm, mới có cơ hội chung sống hòa bình trong vũ trụ này.

Những cơn thử thách đó là những bài học rất quý báu. Cho nên các bạn nên bình tĩnh lo tu học. Một năm qua một năm đến, rồi một năm qua rồi một năm đến, rồi chẳng có năm nào qua và chẳng có năm nào đến thì các bạn mới thấy rằng hạnh phúc, an nhiên tự tại, không có cái gì phỉnh chúng ta được, không có Tết Noel và không có tết tây, tết ta gì hết, có cái tâm mà thôi! Cái tâm các bạn thanh nhẹ là lúc nào các bạn cũng ở trong một vị trí rõ rệt của vũ trụ và làm việc hữu ích cho cả

vũ trụ, chứ không bao giờ bị kẹt. Đừng có nhầm lẫn trong lối này và đường kia, rốt cuộc là hại mình mà thôi!

Tôi đã nguyện tử vì đạo, tôi mới đem thân xác đi khắp các nơi, với tuổi tác này. Sau khi nói cuốn băng này, có chết đi nữa cũng vui, là các bạn yên tâm. Cho nên các bạn phải thấy rõ đường đi của một nhơn sinh tại thế rất có giá trị, có một khối óc rõ ràng, có một khối thần kinh rõ rệt, có sự liên hệ vô cùng cả càn khôn vũ trụ mà không biết tự thức tự xây dựng, thì tạo sự trì trệ và chậm tiến cho tâm lẫn thân của chính ta.

Cho nên, nhiều giới ở bên ngoài nhìn vào Vô Vi, đám này nó sao không thể hiểu nổi, thấy nó tan, thấy nó tiêu rồi, nó cũng tự, kỳ vậy, chuyện kỳ lạ từ mấy chục năm nay, từ Việt Nam ra đến đây.

Không ai chịu làm, ai cũng muốn chiêm ngưỡng Đức Phật, ai cũng muốn cúng tiên, cúng Thượng Đế, cầu xin Thượng Đế, mà không chịu tự hành để dâng cho Thượng Đế, không chịu tự sửa để tiến tới học hỏi những cái nguyên ý của Thượng Đế đã an bài, chư Phật đã giải thoát! Ráo chư Phật đến làm gì? Mình phải tiến tới, hành khổ! Khổ càng khổ, càng ngộ được Phật lý. Cho nên người đời bị sai lầm, lúc khổ thì vô chùa xin xâm, cúng Thầy, quỳ lạy. Lúc sướng thì khinh miệt nhà chùa, đó là chuyện sai lầm, tự dẫn sai mình mà thôi, vì đồng tiền, vì ngoại cảnh, vì của nhưng mà không biết của có cứu ta được không, không hiểu, không biết của có giúp phần hồn chúng ta giải thoát được không, tại sao không làm, tại sao không sửa, tại sao không đạt tới sự quân bình sẵn có của chính mình, đâu có xin của ai đâu. Lúc các bạn giáng lâm xuống thế gian là quân bình vui vẻ, nụ cười tươi như hoa. Bây giờ thì tràn đầy sự thử thách, méo mó, không vui và khổ, buồn,

hận đủ chuyện hết. Vậy cái khổ buồn hận đó chúng ta có thể đem đi được không? Lúc ta chết ta mang đi được không? Tại sao chúng ta không mang đi được, tại sao chúng ta ôm lấy nó làm gì? Ta phải hi sinh nó, bỏ nó đi, không ôm cái bản chất đó nữa, thì chúng ta mới đạt được sự thanh nhẹ, kêu bằng giải thoát. Nếu cứ mãi mãi ôm như vậy thì nó biến thành cái tánh hư tật xấu, thì bệnh do tánh sanh, cái bệnh nó càng ngày càng trầm trọng thêm và khổ thêm. Mà hi sinh nó rồi thì thấy vui và hạnh phúc. Đường nào hay, chúng ta chỉ chọn một trong hai mà thôi!

Cho nên mỗi năm mỗi năm, Vô Vi đều có Đại Hội là do sự phát tâm của mọi người. Tôi dùng mấy trăm đồng bạc này, một ngàn hai ngàn này tôi đi xài bậy nó cũng hết. Nhưng mà một ngàn hai ngàn này tôi đi Đại Hội và tôi gặp anh em, trong cái tình thương nó không phải là lời nói. Tình thương là nguyên ý thanh nhẹ của

mọi người đóng góp cho vũ trụ! Cho nên chúng ta đến đó chúng ta hưởng cái thanh khí nhẹ nhàng trong ba ngày mà thôi. Mà về nhà làm không được, không có, mất đi, tại sao? Thì chúng ta mới thấy rõ chúng ta phải làm mới có. Tại sao chúng ta tới hội trường, tới ngày Đại Hội mọi người ý niệm niệm Phật rõ ràng và khối óc được lâng lâng đi lên và tâm thân được nhẹ? Mọi người hưởng thượng! Một nhóm người hưởng thượng thì cái thanh quang của họ hưởng thượng để thừa tiếp cái thanh quang của vũ trụ, nó thanh nhẹ! Cái giá trị nó ở đó không có thể đếm được, không thể mua được, không thể bán được. Vì đó họ mới nao núng mà tổ chức Đại Hội, chớ không phải tôi muốn! Các bạn muốn tôi chỉ tới phục vụ và cũng đóng góp như các bạn mà thôi! Chớ không phải là tôi muốn! Tôi muốn có lợi gì cho tôi? Chỉ có đóng góp! Trong ba đêm Đại Hội là phải thức trắng đêm để tham thiền và xây dựng những gì cần thiết trong cái cơ hội đó. Những bạn

thanh nhẹ cảm thức được, những bạn chưa thanh nhẹ thì cảm thấy vui mà thôi!

Cho nên ở đời này họ bị uyển chuyển trong cái vật chất, tình đời sanh khắc, thì mọi người đang bị giam hãm trong cơ tạng này là không khác gì ngũ hành sơn, kim mộc thủy hỏa thổ, đang bị giam! Muốn thì muốn dữ lắm nhưng mà không có thoát được, không khác gì ông Tôn Ngộ Không mà bị giam trong ngũ hành sơn. Mà không biết ăn năn hối cải, trở về thanh tịnh thì không bao giờ thoát khỏi ngũ hành sơn. Cơ tạng các bạn là ngũ hành sơn, kim mộc thủy hỏa thổ, nước lửa gió đất mà không thanh tịnh thì không thể nào rời khỏi cái xác này được, là bị giam trong ngũ hành sơn! Chứ không có lý thuyết nào mà giải quyết được hết, chỉ có hành giải tỏa, cảm thức trong sự kích động và phản động từ tạng một, từ tế bào một, từ số thịt một. Mọi sợi thần kinh trong khối óc của các bạn, phải giải tỏa

nó ra, trong thực hành. Thì lúc đó, các bạn mới trở về vị trí của một vị y sĩ sáng suốt. Các bạn biết lấy được cái nguyên năng, thanh quang của vũ trụ về điều trị cơ tạng các bạn, thì lúc đó các bạn mới thấy rằng trường sinh bất tử, phần hồn các bạn triền miên thanh nhẹ!

Cần là cần trị cho phần hồn được giải thoát, cần trị cho phần hồn được thanh nhẹ, cần trị cho phần hồn để giải tỏa tất cả những bệnh nạn, từ kiếp này tới kiếp kia kiếp nọ, thì chỉ có hướng thượng, thanh quang vũ trụ mới trọn lành. Cho nên những bạn tu, trung tim bộ đầu rút lên, nghe qua âm thanh giảng giải của tôi thì cảm thấy bộ đầu rút nhẹ. Đó là các bạn tiến về thanh quang, được điều trị bởi thanh quang. Thanh quang sẽ điều trị cho phần hồn các bạn trọn lành tốt đẹp, đi đây đi đó dễ dãi trong vũ trụ, điển quang thương yêu rõ rệt. Người tu không nghĩ về cái phần điển quang thanh nhẹ xuất phát đi lên là đều kẹt

ở trong sự tranh chấp lý luận mà thôi, không phát triển được. Lấy lý luận người này vá vúi chút, lấy lý luận người kia vá vúi chút mà trong tâm thức không mở thì còn nóng tánh. Mà trong cái nóng tánh đó là thiếu trí, không phát triển được, chặn cái mức tiến. Cho nên chúng ta niệm Nam Mô A Di Đà Phật, nguyên lý đó nó sẽ lập lại sự quân bình tâm thức của chính chúng ta.

Ngày hôm nay các bạn gia tăng thêm cái lay nữa là tất cả những thần kinh được chuyển chạy trong mười hai kinh mạch trong cơ tạng các bạn. Nó điều hòa con người, không còn tự ái nữa! Nó mới vui tiến được, tâm lẫn thân được điều trị. Hằng ngày các bạn hành cái pháp Vô Vi này là tâm lẫn thân được điều trị. Chính bạn là y sĩ lo lắng cho cơ tạng, mà lo lắng thuận thiên giả tồn, thuận theo cái nguyên lý của Trời Phật, sống trong tự nhiên và siêu

nhiên! Cho nên nhiều người nói mà không làm, tự cao tự ái, không chịu lạy không chịu làm, không chịu sửa cơ tạng, thì nó phải chuyển về đâu? Chuyển về dục. Dục là gì? Dục là cái tội nặng nhứt, cái dục nó sẽ phạt cho các bạn, nếu con người hướng về dục thì phạt sáu chục năm mới phát triển trở lộn lại được. Vậy thì ta phải làm sao điều hòa cơ tạng quân bình, không phải ăn nhiều và không phải dục. Đâu đó nó điều hòa và phân trí nó luôn luôn thanh nhẹ, trung tim bộ đầu dồi dào ánh sáng, thì các bạn làm gì giận hờn người ta được, làm gì mê chấp được. Giữ căn bản mầm mống thương yêu mà thặng hoa, chuyện ai nấy lo, thì thế gian mới có hòa bình. Hỏi những xã hội văn minh, họ được yên ổn hơn xã hội của xứ Việt Nam là tại sao? Vì xã hội này hướng về vật chất, nhưng mà họ lo về vật chất, mỗi người thất nghiệp đều có lương, đó là vật chất dồi dào không có sanh chuyện, có sanh chuyện cũng bớt đi!

Còn chúng ta hướng về vật chất mà không có vật chất thì nó phải loạn. Còn chúng ta hướng về tâm linh mà không thực hành thì tự nhiên cũng là loạn. Hướng về tâm linh là phải thực hành, thì con người nó mới không loạn, mà hướng về tâm linh mà không thực hành thì con người nó trở lại dâm ô, dục tính càng ngày càng cường, rồi biện hộ cho sự sai lầm đó, rồi tạo cho gia cang bất ổn, càng ngày càng sa đọa đi xuống sự tăm tối rõ ràng, mà nói mình là chơn tu, trật đường rầy rồi, thấy chưa?

Cho nên người tu phải thực hành, không dùng lý thuyết nào, không dựa trong lý luận nào, sách vở đọc để giải trí một chút thôi, chứ cái thực hành là kiểm mình đến đâu, rồi hiểu đến đó, là mừng cho chính mình rồi. Không nên nói thêm, cũng chẳng cần nói bớt, chuyện của tôi có bao nhiêu đó thôi, tôi phải lo cho chính tôi. Tôi không lo cho chính tôi, chẳng ai lo. Bệnh do tánh sanh! Nếu

mà cái tánh tôi nó càng ngày càng giận người này ghét người kia ghen người nọ, thì rốt cuộc là tôi mang cái bệnh gì? Bệnh thần kinh hay là bệnh cancer, máu huyết không lưu thông được, ứ đọng thành một khối bành trướng thì nó là cancer. Bệnh do tánh sanh, do mình tạo ra bệnh cho mình mà không hay, mà lo đầu đó cho nó điều hòa, cho nó ấm áp, không có phải tốn hao nhiều, nhưng mà đạt được kết quả tốt.

Cho nên các bạn càng ngày càng thiền càng tu rồi các bạn thấy tôi đâu có xài tiền gì đâu, thành ra các bạn dễ phát tâm, có một cơ hội giúp đỡ những người đau khổ bên nhà hay những người ty nạn này kia kia nọ các bạn lo trong nháy mắt, xong hết, người một chút, rồi! Là vì đồng tiền mình dư thừa không có xài, không có đua đòi không có đòi hỏi nhiều, thành ra mình được ổn định, mình dư thừa mình ban bố chứ không có gì hết. Cho nên người Vô Vi đóng góp bỏ tiền cho người

ta in kinh. Cho rồi bị chửi, những người chửi là những người chưa hiểu, chưa có biết phát tâm là giá trị, chưa có biết cái phước là cái gì, thành ra đâm ra tranh chấp. Rồi chửi đầu này chửi đầu nọ là tạo ra cái khùng cho chính mình chớ còn người ta đã làm việc tốt cho xã hội, thay vì mình cũng là con người trong xã hội mà không làm, đi trách người khác. Chuyện đó chuyện ngu xuẩn của chính mình, mình không lo sửa mình đi lo sửa cho người ta, càng ngu nó càng đóng cục luôn, khổ thêm.

Cho nên người Vô Vi không có làm điều đó, đã từ trong cái đó mà ra rồi, từ trong cái ngu muội đó rồi, từ sự tranh chấp quá nhiều rồi, từ cái sự hơn thua quá nhiều rồi, mới đi học cái đường lối Vô Vi, sửa cho chúng ta quân bình lại, không điều khiển bất cứ ai, sửa mình để ảnh hưởng người khác mà thôi. Đường lối của Vô Vi trước sau như một, tu sửa để ảnh hưởng người

khác mà thôi, không có điều khiển bất cứ một ai. Nếu mà các bạn không nghe lời tôi, có một chút sáng suốt ra điều khiển người khác, tự nhiên các bạn sẽ tạo loạn trong xã hội. Vì bạn sáng suốt hơn người ta, người ta thiếu sáng suốt, người ta tưởng bạn là Phật là Tiên, rồi bạn điều khiển người ta, rồi bạn nói một đường họ dịch một nghĩa, rồi làm sai, tạo loạn cho xã hội. Còn đường lối của tôi là hồi nào tới giờ tôi chỉ phát tâm bỏ công bỏ của ra tu mà thôi! Sự cực nhọc khổ cực của tôi đòi chác được đồng tiền để sống, thì tôi có quyền sống tự do, các bạn cũng vậy.

Còn cái tu của chúng tôi, tôi phải thực hành chứ không có nói chuyện không thực hành, không có làm con người lười biếng, vi trùng trong xã hội. mà nói mình là bảnh không được! Phải làm việc, phải chịu khổ, phải đóng góp. Tu phải đóng góp, phải làm sao cho mọi người yên vui, đó mới là đúng! Chứ không có tạo

con vi trùng ở xã hội. Ở xã hội phải làm việc. Đi làm bồi bàn cũng phải làm, cho người ta chà đạp đi mình mới có óc hội thức tâm, làm biếng mà muốn làm cha là không có được, phải làm việc. Lúc tôi tu tôi cũng làm việc mười mấy năm, bao nhiêu công việc của tôi tràn ngập trên đầu nhưng vẫn làm, khổ chừng nào cảm thấy sung sướng, nhiều việc chừng nào cảm thấy sung sướng.

Như ngày hôm nay tôi đi đây đi đó không phải sướng đâu, bạn bạn thấy rõ rồi, khổ! Nhưng mà tôi thích khổ, khổ để tôi học thêm, kiếm đồng tiền đi đây đi đó, nói cho người ta nghe, để cho người ta hiểu, luyện tâm thân của chính mình để ảnh hưởng người khác, vì sao? Cơ trời sẽ thay đổi, mọi người đây rồi sẽ đi đây đi đó, mà không luyện sẵn không bao giờ thích hợp với hoàn cảnh ở tương lai! Vẫn tu, vẫn thanh nhẹ, phá mê phá chấp, giải tỏa những sự phiền muộn sai quấy của nội

tâm bất cứ giờ phút khắc nào.

Cho nên mỗi năm tôi đều có dịp nói chuyện với các bạn. Mỗi năm tuổi tác của tôi đều được chồng chất lên, nhưng mà mỗi năm tôi nói ra những lời trật tự thanh nhẹ để các bạn xét coi thử tôi có bị sa đọa hay là tiến bộ. Tôi mong rằng mọi người phải biết như vậy, sửa mình, tâm thân được an ổn thì mới đem lại hạnh phúc cho loài người được.

Còn không thể mượn lý thuyết của người nào hết, thực hành để tâm thức mở. Bạn là con người quý nhất trong càn khôn vũ trụ này, tất cả đều vì bạn, tất cả đều xây dựng cho bạn tiến hóa, tất cả đã đem cho bạn tới một chỗ tuyệt đỉnh tốt đẹp, chớ không có một kích động nào mà phá hoại các bạn. Khỏi lo vấn đề đó. Các bạn biết rõ các bạn từ trong cái mầm mống thanh tịnh thương yêu mà ra, thì tất cả đều đã và đang phục vụ

các bạn. Các bạn vui lên, vui trên việc làm, vui trên sự hành hạ của người khác, vui trên mọi sự phát triển của tâm linh!

Chứ các bạn bây giờ có gia đình tưởng yên sao?

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên